

Када је у питању колективна уобразиља, обично је теже проценити ко се њоме служи а ко у њу истински верује. Јасно је да се овај принцип узима како би се размотрила трезвеност политичке и интелектуалне елите. За народ, пак, се одувек знало, он сања. Има тако лепих, слатких снова да се човеку не мили да се буди и устаје из кревета. Некада је, опет, стварност толико тешка и суморна да човек и народ имају итекако рационалних разлога да од тог истог сна не одустају. Међутим, улога елите јесте пробудити народ, објаснити народу. Код нас је изгледа обрнуто, већи проценат народа схвата да је сан недостижан, у односу на елиту која изиграва незаинтересоване посматраче и продавце магле. Модерним речником, политичка елита се користи тешким условима живота обичног народа како би задржала политичку моћ и друштвени утицај. То се код нас назива маркетингом.

Међутим, као и свака шарена лажа, и ова шарена лажа је близу тога да буде препозната као таква. За сада се сви и даље понашамо као народ који отпоздравља главном јунаку приче „Царево ново одело“. Сви се претварамо да је цар обучен, још и прекоревамо себе зашто то исто одело и не видимо. Мора да нешто није у реду са нама.

Реперкусије оваквих политичких злоупотреба је незахвално предвиђати. Усудио бих се, пак, да тврдим да ће обећани а никада дочекани снови коштати политичку елиту бар у делу квалитета презентоване политике. Мораће да понуде више остваривих и реалних политичких и економских садржаја у својим програмима и јавним иступањима.

Сан који Србија сања упорно и дуго, већ десет година, јесте сан о прикључењу Европској Унији. У корист тог, сада је већ јасно, недостижног сна, одрекли смо се мноштва добрих прилика на јави.

Сада је јасно да је спољнополитички циљ „и Европа и Косово“ недостижан. Тачније, не само што нам је даљи европски пут условљен признањем Косова „испод стола“ већ ни то неће бити довољно да уђемо у Европску Унију. Једноставно, сада је јасно да од уласка нема ништа. Пре пар дана чули смо да је Европски парламент усвојио резолуцију о Косову, којом позива све државе чланице и будуће кандидате да признају тзв. државу Косово и помогну јој у изградњи демократског друштва. Дакле, јасно је да Европска Унија више није неутрална по питању независности Косова. Тачније, никада није ни била. Сада је тај став само озваничен. Српској политичкој елити предстоји тежак период у коме ће власт морати да објасни народу како је и зашто политика за коју су гласали

доживела крах. Међутим, уколико је веровати нашем премијеру, све је у најбољем реду. Невероватна је истрајност у одржавању овог колективног сна у животу. Прави терапеутски потез би био разбудити народ на време (мада је идеално време већ одавно прошло).

Оно што је сигурно (независно од резолуције о Косову) јесте да је проширење последње о чему владе држава чланица размишљају у овом тренутку. Европска Унија има исувише унутрашњих проблема. Први разлог је, свакако, економски. Није рационално да земље чланице приме у чланство државу која је економски рунирана, која има уништenu привредну, пољопривредну и индустријску производњу. Једна Бугарска је била сасвим довољна, такву грешку неће поново направити. Последње што је Европској Унији потребно јесте Србија, у којој цветају корупција и криминал и у којој је изражено сиромаштво.

Други разлог је социолошке природе. Европски народи желе да број имиграната у својим државама сведу на минимум. Проблем са имигрантима има више димензија.

Националну – проблем није етничке природе. Иако се етничка структура становништва мења, већи проблем представља немогућност аутохтоних народа да у довољној мери наметну сопствену културну политику и обрасце понашања. Овај проблем задире у проблем мањине који ћемо накратко поменути у трећој ставци.

Економску – у време светске економске кризе у којој мноштво људи остаје без посла, додељивање радних емста имигрантима који те послове обављају за мање новца, производи осећај мржње и угрожености који настаје из страха за личну егзистенцију.

Општевредносну – све набројано доприноси увећавању кризе модерног концепта демократског друштва. Мањине (не само у етничком смислу) озбиљно нарушавају концепт једнакости у демократском поретку. Већина се осећа угроженом и злоупотребљеном од стране мањине. Такође, обичан човек се осећа инзвереним, он осећа да је издан од стране националне и политичке елите. Мале групе монополиста држе читаву привреду у својим рукама, уништавајући конкуренцију и мале предузетнике. Позивање на толеранцију и мултикултуралност изазивају подсмех чак и у најразвијенијим западноевропским државама.

Позорење према Балканским државама – то се посебно односи на Србију. Негативни стереотипи који владају о Србима се неће у скорије време променити. Србија има проблем са границом, са вехабијама у Рашкој области. Милитантни ислам и сиромашни људи у потрази за послом, то је оно што прети прикључивањем нових чланица. Зато тог прикључења неће бити, што се и види по резултатима европских избора.

Трећи разлог је повезан са природом спољнополитичке ситуације у којој се ЕУ наша. Европска Унија се понаша као експонент америчке спољне политике. Владе европских држава подржавају и помажу интересе и настојања САД, како економске, тако и политичке. Покушаји да се извуку испод „америчког кишобрана“ за сада су неуспешни. Тако нешто највише покушава Немачка. Европске државе су помогле и америчку војну кампању против наше државе у оквиру интервенције агресивног ратног савеза који служи америчкој економско-политичкој машинерији НАТО пакта. Све ово говори о ограниченом суверенитету Европске Уније као целине, да не говоримо о суверенитету самих држава чланица. Такође, мноштво одлука бриселске бирократије ствара јаз између обичног народа и политичких елита. У сваком случају, резултат бомбардовања је каснија сецесија Космета. Сецесија је произвела мноштво проблема унутар саме ЕУ.

Американци су оставили европљанима врућ кромпир са којим сами не могу изаћи на крај. Разуме се, свака администрација САД у догледној будућности, избегаваће да призна сопствену грешку. Колико год сама сецесија била грешка америчке спољне политике, што се и потврдило, када је уочена спрега косовских криминалаца и милитантног ислама, она је послужила за даљу контролу над Европском Унијом. ЕУ нема капацитет да се избори са овим проблемом. Резултат препуштања проблема Космета Европској Унији био је слање мисије ЕУЛЕКС на Косово. Резултат рада на терену био је поражавајућ по европску администрацију. Дошло је до појаве страха од побуне милитантних Албанаца са једне стране, и до поплаве лоби група у корист независности. Космет је постао база за наркооперације и трговину људима у читавој Европи и свету. Отворено стављање на страну независности морало је да уследи раније, пре него касније.

Следећи потез ЕУ јесте да према Србији заузме став који је и до сада дао највише резултата. Притисци ће се појачати а условљавања ће бити постепена. За почетак, мораћемо да преговарамо са тзв.владом Косова и да одустанемо од супротстављања њиховом чланству у међународним организацијама. На самом крају, уследиће и захтев за коначним признањем. Читава стратегија притисака се заснива на неспособности елите да каже „доста“. За све то време, од дела бриселске администрације која се бави проширењем стизаће нам охрабрења и уверавања да ћемо, чим испунимо услове, ући у ЕУ. Проста истина је, да ми нећемо ући у ЕУ па макар испунили све услове којих се владе западних држава сете. Хрватска ће можда и ући, ми нећемо. И зато је најбоље да погледамо једни друге у очи, направимо стратегију и покушамо да је спроведемо, уместо

Крај зимског сна

Пише: Милан Дамјанац
уторак, 13 јул 2010 15:26

што се протеклих месеци бавимо причама о регионалној сарадњи. Та прича вероватно треба да послужи као замена за евроинтеграције. Све мирише на стварање нове, окрњене Југославије.